

Paul Craig Roberts

Autor: Paul Craig Roberts

Moje generace si dystopie jako Orwellův román *1984* spojovala se Sovětským svazem, zemí, kde veškeré výklady podléhaly striktnímu dohledu, a za kritiku Stalina čekal na člověka jednosměrný výlet do gulagu. Spojené státy i naše životy však byly čímsi zásadně odlišným. Postupem času se však rozdíl mezi životem v Sovětském svazu 20. století a na dnešním Západě postupně vytrácejí. Novináři jako Julian Assange dnes čelí podobnému týráni a mučení státní mašinérií, jako sovětský disident – možná horší. Západní média nejsou o nic „svobodnější“ než ta sovětská a noviny, televize i státní rozhlas slouží jako ministerstvo propagandy vlády a zájmových skupin za ní. Sociální sítě jako Facebook a Twitter systematicky upírají přístup na svou platformu každému, kdo projeví postoje neshodující se s vládnoucím řádem a programem. Zbavit se ochrany svobody slova prvním dodatkem americké ústavy se ukázalo být jako poměrně snadné, média totiž nejsou schopna ani ochotna uplatňovat jej.

Byl to velký omyl lidí mé generace, spojovat si Orwellovy paměťové díry a falšování dějin jen s fiktivními nebo skutečnými antiutopiemi. Dějiny se totiž falšovaly také všude kolem nás, jen jsme si to neuvědomovali. Život a s ním spojené poznání mi otevřely oči, že dějiny podléhají jistému falšování skoro vždy a ti z historiků, kteří trvají na pravdě, za to nezřídka trpí. Věrohodnost děl řady starověkých dějepisců byla důvodně zpochybněna, jelikož se jednalo o „dvorní historiky“, kteří se ze ziskových důvodů svou tvorbou snažili zavděčit tehdejšími vládcům. Zažil jsem spousty historiků, kteří pro zisk z prodeje svých knih uchvacovali představitelství čtenářů příběhy o velkolepých triumfech nad nenáviděnými nepřáteli, jež měly ospravedlnit oběti všech těch milovaných synů, vnuků, bratrů, otců, strýců, manželů, přátel a bratranců, položené na oltář zisků kapitalistů-zbrojařů. Žádný nakladatel ale nestojí o pravdivý, ale neprodejný příběh o nesmyslnosti smrti svých milovaných. Skoro všichni totiž chtějí věřit tomu, že jejich ztráta byla pro nějakou vznešenou věc, a tak za tu bolest „stála“.

Anglicky píšící historici až na pár výjimek kladli a kladou vinu za obě světové války na německá bedra. To je ovšem historické falzum. Prvním skutečným historikem 1. světové, nebo jak se tehdy říkalo Velké či Světové války, byl **Harry Elmer Barnes**. Vyučoval historickou sociologii na Smith College a byl také vědeckým pracovníkem v oboru historie na Kolumbijské univerzitě v programu Williama Bayarda Cuttinga. Jeho knihu *The Genesis of the World War* vydalo v roce 1926 newyorské nakladatelství Alfred A. Knopf.

Místo aby tutlal spojenecké zločiny a zradu na **Německu**, jak se od něj očekávalo, napsal Barnes pravdu. Německý císař, příbuzný britské i ruské královské rodiny, se těšil

celosvětovému renomé mírotvůrce, za což se mu dostalo chvály třeba i na stránkách *New York Times*. Je obecně známým a nezpochybnitelným faktem, že německá vláda usilovala o mír až do té doby, než Německo – které přistoupilo k mobilizaci jako poslední z velmocí – přece jen bylo donuceno učinit tento krok, jinak by jej převálcovali angličtí spojenci Francie s Ruskem. Nikdy v dějinách nebyla úplně poslední mobilizující mocnost obviněna z rozpoutání války. Dvorní historikové si však fakty hlavu příliš nelámou.

U zrodu války byla touha dvojice ruských carských ministrů po turecké Konstantinopoli a sen francouzského prezidenta získat pro svou zemi zpět Alsasko-Lotrinsko, ztracené v roce 1870 ve válce proti Prusku. Tito intrikáni využili reakce Rakouska na zavraždění rakouského velkovévody v srbském Sarajevu, které dost možná sami zosnovali, k vyhlášení války, neboť Německo bylo ochráncem Rakousko-uherské říše.

Americký prezident docílil příměří ve Světové válce, která nesmyslně zničila miliony životů, příslibem Německu, že pokud na příměří přistoupí, neztratí žádné ze svých území ani nebude nuceno platit reparace. V době uzavření příměří to totiž bylo Německo, kdo okupoval nepřátelské území a na jeho půdě naopak žádná nepřátelská vojska nestála.

Jakmile však Německo složilo zbraně, zahájili Britové potravinovou blokádu, která hladovějící Němce donutila poddat se tvrdým podmínkám Versailleské úmluvy, jež porušila všechny prezidentem Wilsonem složené záruky.

Někteří prozíravější lidé, mezi nimi i nejslavnější ekonom 20. století John Maynard Keynes, označili Versailles, zastírací manévr, jež měl skrýt identitu skutečných viníků války, za záruku rozpoutání budoucí války. Nakonec měli pravdu oni, nikoliv zkorumpovaný establishment.

Harry Elmer Barnes byl pro svou pravdomluvnost prohlášen dvorními historiky za Němci placeného agenta a falšovatele dějin. Jeho příliš osamocený hlas byl tak umlčen a dějiny Velké války zůstaly po celé 20. století velkým dílem zfalšované.

Ospravedlnění se dočkal teprve v roce 2014, kdy univerzita v Cambridge vydala studii Christophera Clarka *Náměsíčníci – Jak Evropa v roce 1914 dospěla k válce*. Clark předložil nové důkazy, že Velká válka byla výsledkem plánů dvojice ruských ministrů a francouzského prezidenta na zábor vytouženého tureckého a německého území.

Komu na tom ale celé století po válce ještě záleží? Všichni mrtví, zmrzačení i spolu se svými truchlícími rodinami, kteří kvůli komplotu proradné trojice trpěli, jsou dávno mrtví a zapomenutí. Světové smýšlení bylo nenávratně překrouceno stoletím zfalšovaných dějin, které z Německa znovu udělaly viníka, tentokrát 2. světové války.

A lži tradované o této válce jsou ještě nehoráznější.

Zdroj: Paul Craig Roberts – *The Lies That Form Our Consciousness and False Historical Awareness*, *Unz Review* 9. května 2019.